

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. Г.О., 14.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Г.О., III СЪСТАВ в публично заседание на шестнадесети септември, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Цветелина Св. Цонева

при участието на секретаря Вероника П. Петрова
като разглежда докладваното от Цветелина Св. Цонева Гражданско дело № 20214****01003**** по описа за 2021 година

Искова молба с предмет иск по чл.498,ал.3 от КЗ във вр. чл.45,ал.1 от ЗЗ и иск по чл.86 ЗЗД.

Постъпила е искова молба от Г. Д. Г., ЕГН: 390617N41 и адрес: гр. Г.О.. ул. „*****“ №4, чрез адвокат С.И. от ВТАК и служебен адрес: гр. Г.О., ул. „*****“ №5 против ЗД „Бул Инс“ АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., район „*****“, ул. „*****“ №***, представлявано от СТ. СТ. ПР. и К.К, заедно.

Ищецът сочи, че е пострадал при осъществено пътно транспортно произшествие на 07.06.2019г. в гр. Г.О., ул. „*****“ №****. Произшествието е реализирано от виновния водач на лек автомобил „*****“ с рег. №***** - Я.Д..

По случая е образувано ДП 299/2019г. по описа на РУ - Г.О.. Извършени били множество следствени действия- разпити на свидетели, оглед на местопроизшествие, били назначени СМЕ и САТЕ. Съобразно данните по случая, било установено, че поради неправилна преценка на пътната обстановка виновният водач е извършил маневра на заден ход и ударил пешеходеца Г.. В резултат на което е реализирал ПТП с пострадало лице. Производството е прекратено на основание чл.243. ал.1. т.1. вр. чл.24, ал.1. т.9 от НПК- видно от приложеното Постановление за прекратяване на наказателно производство, издадено на 02.****.2020г.

В резултат на извършеното деяние ищецът е получил охлузна рана на челото: охлузна рана на лява буза, охлузна рана на левия лакът, претърпял е хирургична обработка на раните, получил е закрито счупване на крайната фаланга на палеца на дясна китка.

Виновният водач е бил сключил застраховка „Гражданска отговорност“, валидна до 03.04.2020. в ответното застрахователно дружество. Това обосновало подаване на заявление до ответното дружество за образуване на щета с № 201000955932 за изплащане на

обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

В телефонен разговор със служител на ответното дружество, ищецът е уведомен, че застрахователната комисия на ЗД „Бул Инс“ е определила възнаграждение в размер на 3000лв. /три хиляди лева/, съобразно Методика на ЗД „БУЛ ИНС“ АД за определяне размера на застрахователно обезщетение при неимуществени и имуществени вреди, вследствие на телесно увреждане или смърт, по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, съгласно Наредба №49/16.10.2014г. Към момента на подаване на исковата молба, плащане по сметката на ищеца не е извършвано. Това породило правния интерес от подаване на искова молба за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер, който смята за справедлив.

Ищецът не е съгласен с така определения размер. Същият е на мнение, че полагащото му се обезщетение следва да бъде в искания с настоящата молба пълен размер. Причината за това е дългият и изключително болезнен период на възстановяване, включващ множество неудобства и неразположение в нормалните и ежедневни дейности, които всеки човек извършва. Освен всичко това, Г. преживява отново и отново инцидента, което му носи само отрицателни емоции. Описани факти се отразили тежко на ищеца, който е претърпял и продължава да търпи неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, страх, стрес и психически дискомфорт.

Размерът на вредата в душевната сфера на пострадалия не може да бъде определен, но обезщетението - по справедливост. То следва да овъзмезди последният за всички отрицателни последици, които са настъпили в резултат на деянието.

Поради гореизложеното, което е причината за разрушения душевен мир на пострадалото лице, за ищецът възникнал правният интерес от предявяване на настоящата искова молба против ответника за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди.

Твърди, че застрахователят отговаря и за лихвите за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице с начален момент от по-ранната дата от тази на уведомяването на застрахователя за настъпилото застрахователно събитие от застрахования или от увреденото лице.

С оглед на посоченото по-горе, моли да се постанови решение, с което да се осъди ЗД „Бул Инс“ АД с ЕИК ***** да заплати на ищеца: Сумата от 15 000лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за претърпените от Г.Г. неимуществени вреди - негативни преживявания, психически дискомфорт, страх, стрес и силни и продължителни болки и страдания, в резултат на реализираното ПТП на 07.06.2019г. в гр. Г.О., ул. „*****“ №**** от виновния водач на лек автомобил „*****“ с рег. ***** - Я.Д., притежаващ валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗД „Бул Инс“ АД, за което било образувано ДП №299/2019г. по опис на РУ - Г.О., прекратено на основание чл.243, ал.1, вр.с чл.24, ал.1, т.9 от НПК с Постановление за прекратяване на наказателно производство на Районна прокуратура - Г.О., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяването на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за настъпването на застрахователното събитие, до окончателното изплащане.

На основание чл. 78 ГПК, да се осъди ЗД „Бул Инс**“ АД да заплати на Г. Д. Г. , ЕГН: ***** всички разноски, сторени от ищеца във връзка с настоящото съдебно производство.

В законноустановения срок е депозиран писмен отговор.

Ответникът не оспорва наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите за процесния лек автомобил *****, с рег. № *****.

Оспорва механизма на ПТП, като счита, че представените по делото доказателства нямат установителен характер по отношение начина на настъпване на ПТП. Оспорва изложените от ищеца твърдения относно механизма на ПТП, като счита, че те не намират опора в доказателствения материал. Единствено доказателство за механизма, което ангажира ищеца е съставения по случая констативен протокол за ПТП, който не се ползва с материална доказателствена сила за настъпване на ПТП. Без да е установен механизма на ПТП не може да бъде направен извод за това кой от участниците е действал противоправно, а без установено противоправно поведение не подлежи на приложение презумпцията за вина по чл. 45, ал.2 ЗЗД.

Оспорва изложените от ищеца твърдения относно механизма на ПТП, като счита, че те не намират опора в доказателствения материал.

Предвид функционалната обвързаност между отговорността за вреди на водача на МПС и неговият застраховател по полица „Гражданска отговорност“, оспорва да е налице осъществен деликтен фактически състав по отношение на всеки от неговите елементи, в това число противоправност и вина в поведението на водача на МПС. Твърди, че събитието е случайно (чл.15 НК) за водача на МПС като за него не е била налице обективна възможност да предвиди и предотврати настъпването на вредите. При липсата на акт по чл. 300 ГПК твърденията на ищеца за търпени вреди, произтекли от неправомерно увреждане подлежат на пълно и главно доказване. Оспорва правните доводи на ищеца за допуснати от водача на МПС нарушения на правилата за движение по чл. 20 от ЗДвП.

Съпричиняване на вредите - чл. 51, ал.2 ЗЗД.

Ако и доколкото бъде установен фактът на противоправно поведение, осъществено от водача на МПС, твърди, че ПТП и произтеклите от него вреди са съпричинени от самия пострадад, който с поведението си е създал предпоставки и условия за настъпването на инцидента и произтеклите от него вреди.

Твърди, че настъпилите увреждания на ищеца не са резултат единствено на виновното поведение на водача на лек автомобил *****, с рег. № *****. Налице е съпричиняване от страна на пострадалия, който с поведението си е създал предпоставки и условия за настъпването на инцидента и произтеклите от него вреди.

Ищецът в значителна степен е завишил риска от собственото си увреждане, като е нарушил нормативно-установените правила за движение на пешеходци, нарушавайки конкретни разпоредби на ЗДвП, предприемайки пресичане на неустановено за целта място и навлизайки внезапно на пътното платно.

Пешеходецът е пресичал пътното платно на необозначено за това място, без

да се увери в собствената си безопасност и преди да навлезе на пътното платно не е съобразил разстоянието до приближаващото се МПС, извършваната маневра на заден ход от същото, както и неговата скорост на движение. Нарушавайки горните разпоредби пострадалия се е поставил в опасност, като поведението му е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП. Поради горното счита, че настъпилият вредоносен резултат е съпричинен от самия пострадад в значителна степен.

Оспорва твърденията, че в резултат на процесното ПТП ищецът е претърпял цитираните-в исковата молба телесни повреди - по вид и степен. Оспорва, че същите са резултат на реализираното МПС. Счита, че няма данни и доказателства по делото ищецът да е претърпял твърдените от него увреждания. Оспорва всички твърдения на ищеца в тази насока.

Оспорва твърденията, че евентуално получените в следствие на ПТП увреждания са довели до продължителни болки и страдания. Твърди, че заявените от ищеца увреждания и болки и страдания в следствие на тях се дължат единствено на предходни заболявания и на вече проявили се хронично-дегенеративните изменения, от които ищеца е страдал преди ПТП.

Оспорва твърденията за изживян стрес и душевни страдания на ищеца и в случай, че такива се установят, счита, че са резултат от лабилна психика и предходната му обремененост.

Оспорва предявеният иск и по размер. Твърди, че претендираната с исковата молба сума в размер на 15 000 лева е силно завишена и не отговаря на трайно установената практика на съдилищата за обезщетения за подобен род вреди и на принципа на справедливостта, заложен в чл. 52 от ЗЗД.

Оспорва твърденията, оздравителният процес да е бил продължителен, тъй като видно от представените с исковата молба документи данни такъв да е протичал като цяло липсват.

В случай, че се установи някаква по-голяма продължителност на оздравителния процес - твърди същото да е следствие на поведението и неспазване на лекарските предписания от страна на ищеца, както и на несвързани с процесното събитие предходни заболявания, както и от хронично-дегенеративни изменения, от които страдат и които нямат връзка с ПТП.

Относно претенцията за лихва за забава.

Оспорва претенцията за забава като твърди, че застрахователят не дължи лихва върху обезщетението. Ищецът не е сезирал дружеството с претенция за изплащане на обезщетение по чл. 380 КЗ.

Съгласно чл. 380, ал.3 КЗ, непредставянето на данни за банковата сметка от страна на пострадало/увредено лице има последиците на забава на кредитора по отношение на плащането, като застрахователят не дължи лихва.

На основание гореизложеното моли да се постанови решение, с което да се отхвърлят исковите претенции, като изцяло неоснователни и недоказани. Евентуално да се намали размера на претендираното обезщетение с оглед възраженията.

Претендира разноски.

След като разгледа събраните по делото доказателства и доказателствени средства съдът установи от фактическа страна следното.

По делото е изготвена съдебно-медицинска експертиза от вещо лице д-р Д.. Касае се счупване на дисталната фаланга на палеца на дясната ръка по директен механизъм II тип диафизарна фрактура с напречна фрактурна линия, като отломъците клонят към ъглово

разместване с дорзален отвор поради тепленето на сухожилията на лумбрикалните и интересалните мускули. Причинена е изключително силна болка, дължаща се на анатомичната особеност- концентриация на множество сензорни телца и нервни разклонения. В резултат на травмата налягането в пулпата и подноктното пространство се повишава и допълнително увеличава болката, което довежда до отделяне на нокътя от нокътното ложе и отпадане по естествен път. Тези особености могат да доведат до продължителни оплаквания, свързани с нарушената върхова чувствителност като хиперестезния студова чувствителност, изтръпване и последващи ограничения в движенията, достигащи до контрактура на палеца на дясната ръка. В съдебно заседание вещото лице посочва, че нанесените травми съвпадат с механизма, довел до увреждането, поставена е гипсова имобилизация за срок от 30 дни, причинена е силна болка, защото в тази част на пръста се намират сензорни телца, нервни разклонения, стигнало се е до затруднено самообслужване, към настоящият момент две години от травмата, пострадалият продължава да има ограничени движения на палеца, който играе основна роля при юмручен захват, дава пример ако липсва палец, процентите инвалидност са много повече, отколкото ако липсват два пръста, периодът за възстановяване е от 30 до 90 дни, 30 дни е носенето на гипсовата имобилизация, а другите два месеца за възстановяване обема на движение, израстването на падналият нокът отнема още три месеца. Ищецът няма заболявания, които да влияят на срастването на костта, няма диабет, няма сърдечна недостатъчност, настъпили са промени, които допълнително усложняват обема на движение.

По делото е изготвена съдебно-автотехническа експертиза от вещо лице инж.А..

На 07.06.2019 година около 10:10 часа по улица „*****“, водачът ЯВ. В. ДР. с управлявания от него лек автомобил марка „*****“ модел „*****“ с рег. № ***** предприема маневра „движение назад“ в посока запад (към у-ще „В.Грънчаров“) върху южната лента за движение.

В същото време по южния тротоар на улица „*****“ се е движил пешеходецът Г.Д. Г. в посока север. Достигайки отбивката за подземен паркинг в запад, на 20 метра северно от избрания ориентир предприема пресичане платното за движение на улица „*****“ с цел да премине на източния тротоар.

Пешеходецът предприема пресичане на платното за движение от запад към изток перпендикулярно, като изминава 1,2 метра върху платното за движение, когато водачът на лекия автомобил потегля назад.

В този момент пешеходецът се е намирал на 1,20 метра от мястото на удара, а лекият автомобил се е намирал на около 1,4 метра от него.

Водачът на лекия автомобил продължава движение назад, като не предприема спиране въпреки опасността в траекторията му на движение назад, каквато в случая е пешеходец.

В резултат на непрекъснатото движение на автомобила назад и разположеният в траекторията му на движение пресичащ платното за движение пешеходец настъпва удар. Ударът е заден за автомобила със задна лява част и дясната страна на пешеходеца, в областта на дясно рамо.

Вследствие на удара пешеходеца губи равновесие и пада странично върху платното за движение.

Вследствие на удара пешеходецът е пострадал.

Няма данни в събраните по делото доказателства за завиване или намаляване на скоростта преди настъпване на ПТП, освен предприетата маневра от страна на водача с управлявания него автомобил, в случая „движение назад“.

Основната причина за настъпване на процесното ПТП от техническа гледна точка е движението на лек автомобил марка „*****“, модел „*****“, с рег. № ***** , управляван от водача ЯВ. В. ДР. назад без спиране, при наличието на движещ се в траекторията му при маневрата «движение назад» пешеходец. Преди извършване на маневрата „движение назад“, водачът на л.а. не се е убедил в нейната безопасност. Съответно липсва достатъчна видимост зад движещото се назад МПС, както лично, така и чрез друго лице, като по този начин да възприеме пешеходеца, да предприеме спиране във всеки един момент преди удара и да не допусне ПТП. Въпреки липсата на обективна невъзможност от водача, продиктувана от техническите дадености на л.а. да извършва наблюдение зад автомобила по време на движение назад да не е налагало това осигуряване, водачът по негова преценка може да го използва.

Всичко това определя възможността на водача лично да се убеди като възприеме разположението на пешеходеца в движение върху платното, в траекторията на неговото движение назад.

Разстояние на което е имал техническа възможност водачът на МПС да възприеме опасността, в случая пешеходец движещ се зад управляваното моторно превозно средство, е било достатъчно при неограничена от предмети и автомобили видимост назад. Това определя техническа възможност водачът на МПС да предотврати настъпването на ПТП, както преди да потегли, така и във всеки момент след началото на потеглянето като предприеме спиране.

Пешеходецът при разположението си върху платното за движение, в зависимост от неговите психо-физически и възрастови възможности, на 80 години, също е имал техническа възможност да възприеме движещия се след потеглянето назад лек автомобил. Възприемането от страна на пешеходец на 80 години на извършваната маневра от МПС назад, въпреки техническата възможност за това, е чисто субективна.

След предприетото пресичане на платното за движение, и движението на автомобила назад без спиране, със спирането на пешеходеца в този момент предотвратяването на ПТП е невъзможно.

Когато не е налице изменение на посоката на движение на автомобила спрямо движението на пешеходеца в траекторията на движение на автомобила, какъвто е разглеждания случай "мъртва зона" не съществува. При непрекъснато наблюдение назад, във всеки един момент при движение назад водачът е имал техническа възможност да възприеме пешеходеца в случай, че при старта на пресичането пешеходецът се е намирал в тази точка.

По делото са събрани гласни доказателства –св. Т. посочва, че пострадалият живее в имота й, описва състоянието на ищеца след пътния инцидент и за болките страданията, продължили интензивно месец, два след това, както и за възстановяването и към настоящия момент. За ищеца са трудни движенията, ръката е почти неподвижна, изпитва страх при предприемане на действия за пресичане на пътното платно.

Св. Е. е медицински работник, извършвала дължимите манипулации за пострадалия, описва възстановителни период, продължил около месец.

Разпитан по делото е св. Д., управлявал процесното МПС, като описания механизъм

от свидетеля съответства на констатациите на вещото лице. Инцидентът е станал през лятото при суха настилка. При предприемане на маневра назад е направил проверка само в лявото огледало.

За инцидента е изготвен констативен протокол №119/07.06.2019г., за настъпил пътен инцидент в гр. Г.Оряховица на 07.06.2019г. около 10:00 часа от мл.автоконтрольор К..

Представено е медицинско свидетелство от 07.06.2019г. за причинените на Г.Г. травми –охлузни рани по лицето и главата, причинени -фрактура .

Заявена е претенция към застрахователя за 35 000 лева, като е постановен отказ от застрахователното дружество.

При така установената фактическа обстановка се налагат следните правни изводи:

По делото няма спор по следните установени в производството факти: 1) че водачът на моторното превозно средство, причинил увреждането, е имал качеството на застраховано лице по задължителна застраховка “Гражданска отговорност”, валидна към датата на произшествието; че застраховател по сключения договор за застраховка е било ответното дружество.

Предявеният иск се основава на твърдения за наличие на деликт и на застрахователно правоотношение между делинквентата и ответника. Законът признава в полза на пострадалото лице право на пряк иск срещу застрахователя по застраховка “Гражданска отговорност” на прекия причинител, като отговорността на застрахователя е функционално обусловена и по правило тъждествена по обем с отговорността на делинквентата.

Със застраховката “Гражданска отговорност” застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинени от него на трети лица вреди. Тази отговорност се реализира чрез заплащане на обезщетение на увреденото лице, което обхваща всички вреди, пряк и непосредствен резултат от деянието. Необходимо е към момента на увреждането да съществува застрахователно правоотношение между прекия причинител на вредата и застрахователя, като наред с това задължително трябва да са налице всички елементи от фактическия състав на деликта, пораждащи основанието за възникване на отговорността на прекия причинител спрямо увредения. Застраховани лица са собственикът на моторното превозно средство, за което е налице застрахователен договор, както и всяко лице, което ползва автомобила на законно основание, т. е. всеки, който не е установил противоправно фактическата власт върху него.

В хода на съдебното производство се доказва още и наличието на претърпени от ищеца вреди, имащи неимуществен характер и изразяващи се в болки и страдания, тъй като същият е получил травматично увреждане – фрактура на горен крайник на крйната фаланга на палеца и в началото е изпитвал много силни физически болки, така причинената травма създава затруднения на ищеца и към настоящия момент.

Доказа се от изготвените по делото експертизи и от разпита на св. Д./водачът на процесния автомобил/ още и факта, че тези вреди се намират в причинно-следствена връзка с поведението на застрахования водач, който, управлявайки автомобила не е изпълнил задълженията си по чл.*** ал.1 и ал.2 от Закона за движението по пътищата, а именно - преди да започне движение назад, да се убеди, че пътят зад превозното средство е свободен и че няма да създаде опасност или затруднения за останалите участници в движението (ал.1) и по време на движението си назад водачът непрекъснато да наблюдава пътя зад превозното средство, а когато това е невъзможно, да осигури лице, което да му

сигнализира за опасности (ал.2), както и по чл.116 пр.последно от същия закон – като водач на пътно превозно средство да бъде внимателен и предпазлив към пешеходците, особено възрастните хора. От установената по делото фактология става ясно, че в резултат на тези нарушения, при движение назад с управлявания автомобил, без да има добра видимост, водачът на лекия автомобил извършил предварителна проверка само през ляво огледало, като е предизвикал ПТП, при което е ударил намиращият се зад автомобила Г.Г.. Причинените увреждания са резултат на противоправното му поведение.

Възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат отчасти се доказва. Дружеството твърди, че пострадалият, като пешеходец е нарушил задълженията си по ЗДвП, както и е могъл да забележи приближаващия автомобил и при полагане на необходимата грижа и бдителност – ударът да бъде избегнат. Чл.108 ал.1 и ал.2 от ЗДвП сочи, че пешеходците са длъжни да се движат по тротоара или банкета на пътното платно, както и, че същите могат да се движат по платното за движение, противоположно на посоката на движението на пътните превозни средства, по възможност най-близо до лявата му граница: 1. когато няма тротоар или банкет или е невъзможно те да бъдат използвани, и 2. при пренасяне или тласкане на обемисти предмети, когато с това се затруднява движението на другите пешеходци.Разпоредбата на чл. 113 ЗДвП и чл. 114 ЗДвП, указващи задълженията на пешеходците да пресичат на пешеходни пътеки, както и при предприемане действия за пресичане на пътното платно да се спазват задълженията, визирани от законодателя в разпоредбата на чл. 114 ЗДвП/ да не се навлиза внезапно на платното за движение;да не пресичат платното за движение при ограничена видимост/. Предвид посоченото, ищецът към момента на произшествието е имал качеството на „пешеходец“, съгласно легалната дефиниция на понятието, съдържаща се в чл.107 ал.1 изр.1 от ЗДвП, а именно – бил е участник в движението, който се намира на пътя извън пътно превозно средство и не извършва работа по пътя.

Съдът счита, че пострадалият е нарушил вменените му с чл.108 от ЗДвП задължения, при пътно-транспортното произшествие се е намирал на пътното платно или платно за движение, не на обозначеното място за пресичане. Основателно е възражението на ответника за съпричиняване на вредоносния резултат на плоскостта на неизпълнение на задължението на пострадалия да следи пътната обстановка и да полага необходимата грижа и бдителност, така, че да избегне пътни инциденти. Касае се за нарушение на общото задължение на всички участници в движението, с поведението си да не създават опасности и пречки за движението, да не поставят в опасност живота и здравето на хората, произтичащо от нормата на чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП.

Установи се, че ищецът като участник в движението предприема пресичане на пътното платно, не на специално обозначено място за това без да изпълни задълженията си по чл. 114 ЗДвП,бил е длъжен да следи поведението на другите участници и да съобразява своето с тях. Не се доказва наличието на някаква обективна пречка пострадалият да не забележи движещия се назад и към него автомобил и да съобрази поведението си с факта и посоката на движение. Отчитайки всичко изложено, съдът приема наличие на съпричиняване от страна на Г.Г..

При определяне на степента на съпричиняване, следва да бъде извършена съпоставка между тежестта на нарушението на делинквента и това на увреденото лице, за да бъде установен действителният обем, в който всеки от тях е допринесъл за настъпването на пътно-транспортното произшествие.

В конкретния случай, поведението на пострадалият, имащ качеството на пешеходец, е свързано с нарушение на чл.5 ал.1 т.1 от ЗДвП, нарушения има и за водача на лекия автомобил на правилата за движение, който е могъл и е бил длъжен да възприеме

пешеходеца своевременно като участник в движението и да съобрази поведението си с него. Наред с посоченото, трябва да бъде отчетено и обстоятелството, че вменената от закона отговорност на водачите на моторни превозни средства за осигуряване на безопасността на движението, още повече провеждайки рискована маневра с шофиране на заден ход, е значително завишена, спрямо тази на пешеходците, особено, когато те са възрастни хора. При съобразяване на горните доводи, настоящият състав приема, че допуснатото от страна на пострадалият съпричиняване на вредоносния резултат е в ниска степен в сравнение с причиняването му от страна на водача.

Налице са всички елементи на деликтната отговорност, от която пряко произтича и отговорността на застрахователя по валидния договор за застраховка. Последната се реализира, чрез заплащане на обезщетение на увреденото лице, което обхваща всички имуществени и неимуществени вреди, пряко и непосредствено, произтичащи от увреждането, а също и на лихви за забава от деня на увреждането, в какъвто смисъл е ориентирана трайната съдебна практика. В Решение №170 от 06.04.2011г. на ВКС по т.д. №143/2010г., I т. о., ТК по чл.290 от ГПК, се приема, че при претенция, основана на сключен с делинквент валиден застрахователен договор по риска „Гражданска отговорност“, съгласно чл.223 ал.2 от КЗ /отм./, застрахователят следва да заплати обезщетение „и за лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице“, като е счетено за несъмнено, че причинилият процесното ПТП, според правилото на чл.84 ал.3 във вр. чл. 45 от ЗЗД, се смята в забава и без изрична покана. В подобен смисъл е и в Решение №138 от 07.11.2011г. на ВКС по т.д.№976/2010г., I т. о., ТК.

Относно размера на обезщетението, съдът приема следното: обезщетението за неимуществени вреди, съгласно чл.52 от ЗЗД, се определя от съда по справедливост. При определяне на обезщетението се съобразяват характера и тежестта на вредите, тяхното проявление във времето и цялостното неблагоприятното отражение на увреждащото деяние в патримониума на увреденото лице. В разглеждания казус неимуществените вреди са във формата на болки, страдания и уплаха, понесени от ищеца, като последица от получените при ПТП увреждания.

Съобразявайки характера и тежестта на получената травма, интензитета на понесените във връзка с нея болки, страдания, дискомфорт и неудобства, установената продължителност на периода на възстановяване, настоящият съдебен състав приема, че претендираната сума от 15 000 лева, е завишена.

В своята практика ВКС на РБ приема, че понятието „неимуществени вреди“ включва всички онези телесни и психически увреждания на пострадалия и претърпените от тях болки и страдания, формиращи в своята цялост негативни битови неудобства и емоционални изживявания на лицето, ноторно намиращи не само отражение върху психиката, но създаващи социален дискомфорт за определен период от време, а понякога и реална възможност за неблагоприятни бъдещи прояви в здравословното състояние, както и че критерият за справедливост, поради паричния израз на обезщетението, е всякога детерминиран от съществуващата в страната икономическа конюнктура и от общественото му възприемане на даден етап от развитие на самото общество в конкретната държава.

Г.Г. е получил фрактура на палеца, отлепяне на нокътна плочка и охлузени наранявания, довели до обездвижване и претърпени болки, както и изживян силен стрес и страх, продължаващ и към настоящия момент. Вземайки предвид тези факти, както и всички данни по делото, съдът счита, че справедливо обезщетение за понесените от Г.Г. вреди би била сума в размер на 7000 лева. При отчитане на възприетото съотношение на съпричиняване, обезщетението следва да бъде намалено с 1/10, или със сумата от 1000 лева. На изплащане на пострадалия подлежи сумата от 6000 лева, като исковата претенция

подлежат на отхвърляне за разликата над 6000 лв. до претендираните 15 000 лева. Ще следва да се присъди и законна лихва върху сумата от датата на която ищецът е предявил претенция пред застрахователя. С действащият Кодекс на застраховането отговорността на застрахователя за лихвите, които деликвентът би дължал бе ограничена по отношение на началната дата, от която застрахователят покрива и тези лихви. Съгласно изричната уредба, дадена в чл. 429 от новия КЗ относно съдържанието на договорните задължения по договора за "Гражданска отговорност" следва да се приеме, че по силата на законово установеното ограничение дължимата от застрахователя в полза на увреденото лице законна лихва, се начислява от момента, посочен в ал. 3 на чл. 429 КЗ. С други думи, отговорността на прекия причинител за лихви, считано от датата на неправомерното увреждане съществува, но същата (по силата на самия кодекс) се поема от застрахователя когато му е станало известно настъпването на застрахователното събитие. Именно в този смисъл е нормата на чл. 429, ал. 2, т. 2 КЗ, според която в застрахователното обезщетение се включват само лихви за забава, когато застрахованият отговаря за тяхното плащане пред увреденото лице при условията на ал. 3. В ал. 3 са посочени две условия, ограничаващи размера на претенцията за лихви - първото е тя да не надхвърля рамките на застрахователната сума (лимити на отговорността) и второто условие е да се начисли от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл. 430, ал. 1, т. 2 или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна.

В случая няма твърдения от ищеца застрахователят да е бил уведомен от застрахования деликвент за ПТП-то и ще следва за начална дата на лихвата да се приеме датата на претенцията на ищцата до застрахователя, а именно 03.****.2020г.

По разноските:

Ищецът е направил искане за присъждане на разноски, не се представят доказателства за сторени разноски за адвокатско възнаграждение, представят се доказателства за разноски за заплатена държавна такса и депозит за вещи лица, следва да се уважи за размер 352 лева, съобразно уважената част, за ответника 780 лева, съобразно отхвърлената част.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

О С Ъ Ж Д А ЗД „Бул Инс“ АД с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., район „*****“, ул. „*****“ №***, представлявано от СТ. СТ. ПР. и К.К, заедно **ДА ЗАПЛАТИ** на **Г. Д. Г.**, ЕГН: ***** и адрес: гр. Г.О.. ул. „*****“ №*** сумата от **6000 /шест хиляди/ лева**, представляваща обезщетение за претърпените от **Г. Д. Г.**, ЕГН: ***** неимуществени вреди - негативни преживявания, психически дискомфорт, страх, стрес и силни и продължителни болки и страдания, в резултат на реализираното ПТП на 07.06.2019г. в гр. Г.О., ул. „*****“ №**** от виновния водач на лек автомобил „*****“ с рег. ***** - Я.Д., притежаващ валидно сключена застраховка „Гражданска отговорност“ при ЗД „Бул Инс“ АД, за което било образувано ДП №299/2019г. по опис на РУ - Г.О., прекратено на основание чл.243, ал.1, вр.с чл.24, ал.1, т.9 от НПК с Постановление за прекратяване на наказателно производство на Районна прокуратура - Г.О., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на уведомяването на застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ за настъпването на застрахователното събитие-**03.****.2020г.** до окончателното изплащане, както и сумата от 352 лева, представляваща сторени разноски в производството, като иска за присъждане на обезщетение за разликата над 6000 лева до претендираните 15 000 лева, **О Т Х В Ъ Р Л Я**,

като неоснователен.

О С Ъ Ж Д А Г. Д. Г., ЕГН: ***** и адрес: гр. Г.О.. ул. „*****“№4. да заплати на **ЗД „Бул Инс“ АД** с ЕИК ***** със седалище и адрес на управление: гр. С., район „*****“, ул. „*****“ №***, представлявано от С.Т. С.Т. П.Р. и К.К, заедно сумата от 780 лева, представляваща дължима част от направените от дружеството разноси в производството, съразмерно с отхвърлената част от иска.

Решението може да се обжалва с въззивна жалба пред Великотърновски окръжен съд в 2-седмичен срок, считано от датата на получаване на препис от същото.

Съдия при Районен съд – Г.О.: _____